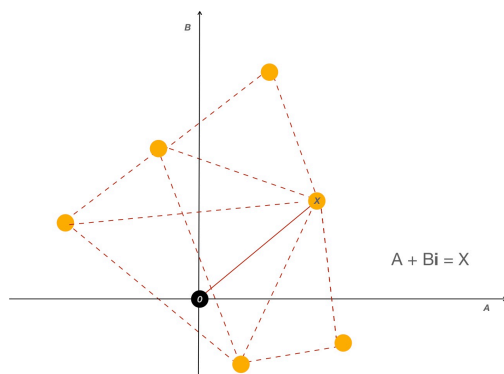

Er f.eks. fermentering en produktiv geometri? Dvs. at merking skjer ved endring av proteinstrukturen i hver bønne, og sporing ved flagell-trådene som forbinder bønnene med hverandre? Er det mulig å *transponere* det vi lærer gjennom fermentering, til utviklingen av en annen operativ kunne?

Kan det tenkes at man derfra utvikler en læringskropp—som er knyttet til en pågående prosess—som har betydning for hvordan vi mennesker utvikler oss som tenkende kroppor? Altså med utgangspunkt i en frihetsskapende legemliggjøring av hva vi lærer ved å gjøre som et læringsutbytte?

Da har vi å så fall en HEX: **1)** merking; **2)** sporing [1-2 er komplekse termer]; **3)** folding; **4)** traversering [3-4 er kartografiske termer]; **5)** transponering; **6)** legemliggjøring [eng. embodiment]. Det siste har verdi av *bevis* i Spinoza's geometri, som ligger i at det skjer en *realitets-* og *aktivitetsøkning*.

På bakgrunn av Deleuze's utsagn om at forholdet mellom fantasien og geometrien er komplekst, er det i forlengelsen av dette nærliggende å tenke seg at der fantasien er parallell med virkeligheten så er forestillingsevnen ortogonal: fantasien utvikler seg langsmed, forestillingsevnen er rett på.

Så er dette allerede en geometrisk tilnærming forholdet mellom fantasi og forestillingsevne, og i samme anledning virkeligheten som de forholder seg til på ulikt vis. Hvis man tenker seg at virkeligheten møtes der fantasi og forestillingsevnen krysses, er ikke det helt utenkelig. Av denne grunnen—

For å forholde seg til den delen av virkeligheten som overskrider forestillings evnen *kreves* det fantasi. Men uten forestillingsevnen—dersom man *bare* tyr til fantasien—er det umulig å bestemme hva man har lært. Vi *nedsenkes* i fantasien, mens forestillingsevnen er det som gjør resultatet *leselig*.

Det er dette jeg mener med at forestillingsevnen er ortogonal, og fantasien parallell. Mange forestiller seg fantasien som et simpelt brudd med virkeligheten, mens forestillingsevnen kan tøyles til å tjene den, gjennom læring. Slik er det altså ikke her: begge forholder til virkeligheten, men ulikt.

Fordelen med å se fantasien og forestillingsevnen i et komplekst forhold er at man kan sette det opp geometrisk. Det man slik får øye er *diagonalen* som forbinder *punktet* der de to skjærer hverandre med *origo*. Hvert punkt der de krysses er forbundet med origo på en måte de to selv ikke er.

Og også slik forbundet til hverandre som fantasien of forestillingsevnen ikke er. Det kan derfor knytte seg til hverandre på måter som det for oss gjenstår å oppdage. Slik at hvert virkelig punkt er verken *avledet* årsaksmessig eller *utledet* logisk fra fantasien eller forestillingsevnen: det er bare *oppsporet*.

Det er dette det ligger i at de er én i substans. Derfor handler geometri om merking og sporing. Men her i en produktiv forstand som moderne geometri ikke handler om, når det ikke er snakk om ulike geometrier (som dukket opp utover på 1800-tallet). Den samme geometrien kan være ulikt produktiv.

Altså når termer som i utgangspunktet kan betraktes i opposisjon—som språk og handling—inngår i et komplekst forhold til hverandre (som fantasi og forestillingsevne ovenfor), så inngår de i et geometrisk forhold som er produktivt i den forstand at punktene forhold til origo linker dem sammen.

Fra og med de er merket som punkter—ved at de er sporet—så kan man ta for seg punkt for punkt, og det vil oppstå forbindelser mellom punktene i det aspektet som *overskrider* de komplekse termene (koordinatene) og er utledet/skapt *fra* origo. Dette gjør punktene til *kloner* av *origo*.

Det er ved dette vendepunktet at man kan tenkes å gå fra fysikken til en biologisk organisering av materien. Altså man går fra et koordinatsystem til et kart-og-terreng forhold som kjennetegner et *feltkjennskap*, og utvikler seg ved folding og traversering snarere enn fra isolater og abstrakt rom.